

20 JUL. 1873

Դուստրութեան մակերևոյթէք ընդհանրապէս շատ ստոր է։ Մինչև վերջին տարիներս Ղլարքը չունէր իւր պիտոյ քներին լիապէս համապատասխանող ուսումնարան։ Ստորին դասի մանուկները անխնամ չըլլում էին փոքրցներում և իւրեանց անհանգստութեամբ կազմում էին հասարակութեան պատիժը, մինչև որ հասակը ներում էր նոցա դառնալ մշակներ, մանրավաճառներ կամ գիշերաչըփիկ հիւրեր։ օրիորդի կրթութիւնը համարվում էր բարձրովին աւելորդ բան։ Բարձր և միջին դասերի մանուկները ուղարկվում էին նահանգական ուսումնարանք, որ շատ անխափանձելի դրութեան մէջ էր իսկ ոմանք նոցանից ուղարկվում էին Մոսկուայի, Թիֆլիզի, Ստաւրպոլի և այլն գիմնազիսները կամ բարձրագոյն ուսումնարանները, բայց նոքա վերադառնալով քստ մեծի մասին արտայայտում էին իւրեանց դործունէութիւնը միայն արտաքին ձևերի մէջ Ոմանք միայն բացում էին վոքրիկ ուսումնարաններ, ուր ուսուցանում էին հայերէն և ռուսերէն կարդալ գրել Ահա քանի մի տարի է, որ Ղլարքունի տղայոց ուսումնարան, որի երրորդ տարեդարձը հանդիսաւոր կերպով կատարեցին նորերումս, նոյնպէս և օրիորդաց ուսումնարան, որով պահպանվում են կիկղեցական դամբարներով և ժողովրդի կամաւոր նուիրատիւութեամբ։ Պէտք է նկատել, որ ժողովրդից բաւական համաճրում է նոցա և զատիկ ու ծնողեան երեխաները բաւական գումար է հաւաքում յօգուտ նոցա և Բացի դորանից իւրաքանչիւր տարի Հայերից, ինչպէս և միւս ազգիւթիւններից որոշալթւոյ ուղարկվում են մանուկներ Վլադիկաւ

